

Morsdagsblomster

Det var en lang vinter. Snøen og isen brukte god tid på å trekke seg tilbake. Været forble grått og uvennlig, som om våren aldri kom til å komme.

- Det er fremdeles så kaldt ute om morgenen! Wanda, den vakre, lille avfallsbilen, sukket og så ut av garasjevinduet. Trærne på miljøstasjonen var fremdeles nakne, og de første knoppene hadde fremdeles ikke vist seg på greinene.

- Blåsterby er også svært deprimerende. Malvina rullet opp ved siden av henne. - Du ser de gustne restene av vinteren overalt, og det er knapt spor av naturens gjenfødelse.

- Jeg savner blomstene mest, sukket Wanda. - Alle de vidunderlige fargene! På denne tiden i fjor var trærne grønne overalt.

- Kom igjen, jenter! Vera, den kloke, gamle tankbilen, avbrøt dem. - Det er på tide å komme seg på jobb! I stedet for å være triste, la oss gjøre byen vakker. Da blir vi også i bedre humør!

- Vera har rett, nikket Walter. - Vi har alltid mye å gjøre om våren. Jeg har listen over oppgaver for i dag, kom igjen, så tar vi en titt. Resirkuleringsbilen begynte å lese fra listen.

- Goliat og Samson hjelper brannvesenet med å samle sammen knekte grener, Waldemar må koste grus fra torgata, og Wilma, du må gjøre det samme i Gamlebyen.

- Å, nei, sutret den vesle gatefeieren. - Det er verdens verste jobb! Har noen av dere prøvd å koste småstein bort fra sprekkene mellom brosteinen? Jeg forstår ikke hvorfor vi ikke bruker noe annet til å strø de glatte veiene med. Her om dagen leste jeg om et spesielt materiale som smelter snøen. Neste gang bør vi prøve det.

- Wilma, vi har snakket om dette før, sa Waldemar belærende. - Sand og grus er det eneste som ikke skader miljøet. Det spesielle materialet du snakker om, siver også ned i bakken sammen med den smeltede snøen og ødelegger jorda. Grusen er ikke skadelig, det er nok å samle den sammen om våren for å bruke den igjen neste vinter. Det er mye billigere også, fordi vi ikke må kjøpe ny hvert år, det er nok å kjøpe det vi mangler.

- Ok, ok! Ikke skjell meg ut! Wilma var på defensiven. - Men innrøm i alle fall at det ikke er en liten jobb å feie opp grus fra sprekkene.

- Vera! Willy! Han snakket til den gamle tankbilen og den vesle traktoren. - Deres oppgave i dag er å demontere skøytebanen ved skolen. Den smeltede isen må vaskes bort, og gjerdet må tas ned. Hvis dere trenger hjelp, så gi meg beskjed. Fred, brannbilen, nevnte at han gjerne kunne hjelpe til i

våroppryddingen.

Wanda var på vei hjem, og kunne nesten ikke vente med å komme seg til Krysantemumgata. Det var der Blåsterby samfunnshus lå, en vakker, gul bygning med store vinduer. På ettermiddagen pleide det å være mange mennesker der. Noen kom for å trene, noen for å lære å spille et instrument, og på fredagene var det en entusiastisk gruppe som lagde kunst. Wanda så beundrende på kunstverkene de lagde gjennom det ene av de gigantiske vinduene. Når hun hadde fri, likte hun å pusle med materialene Walter hadde lagt av til henne fra resirkuleringskontainerne.

- Hei, Wanda! En liten jente med brunt hår snakket til henne fra andre siden av vinduet.

- Se hva jeg har laget! Hun løftet opp tegnearket sitt.

- Hei, Blanca! Wanda hilste blidt på henne. - For et fint bilde. Hvem har du laget det til?

- Det er en hemmelighet, men jeg skal fortelle det til deg, sa hun, og smilte hemmelighetsfullt til Wanda. - Vi holder på å forberede oss til morsdagen. Jeg har tegnet dette til mamma. Jeg håper hun kommer til å like det!

- Jeg er sikker på at hun blir kjempeglad for å få det, nikket Wanda beundrende.

- Jeg har også lyst til å gi henne en blomsterbukett, fortsatte jenta, og løp tilbake til de andre.

Da hun rullet hjemover, fikk Wanda en kjempeide. Hun åpnet ivrig garasjeporten til miljøstasjonen.

- Hva om jeg hadde et kunstverksted her på miljøstasjonen? Vi har funnet så mange ting som folk har kastet, som kan brukes til å lage fantastiske nye ting! Vi kan sette opp plakater i byen om at vi har kunstverksted her i garasjen på lørdager, sa hun begeistret.

- Jeg liker ideen! Waldemar så opp fra haugen med aviser han satt og leste i. Så begynte han umiddelbart å lete etter noe. - Det er et blad her et sted med bilder av hvordan man kan renovere og bygge om ting som har blitt kastet i avfallet, men fremdeles kan komme til nytte. Se her, jeg fant det! Han gravde frem et litt krøllete blad fra haugen. Wanda løp bort til ham og begynte å lese med en gang.

- Vi kan gjerne henge opp plakater i forstedene, tilbød Klara og Malvina. - Det bor mange barn i områdene der. Jeg er sikker på at de gjerne vil komme på et kunstverksted!

- Og jeg skal fortsette å legge til side alt materiale som er brukbart, la Walter bestemt til. - Hva trenger du til den første gangen?

- Alt du kan finne i resirkuleringskontaineren. Wanda så ivrig opp fra bladet. - Men jeg har særlig bruk for metallbokser, sokker med hull i, filler og plastflasker. Første gangen kan vi for eksempel lage filledukker og sokke-hunder.

Uken etter forberedte hele miljøstasjonen seg på Wandas kunstverksted. Pene, fargerike plakater ble hengt opp i hele Blåsterby. Walter hadde funnet massevis av materiale, og Waldemar overrasket Wanda med nye blader. Wilma feide gårdsplassen på miljøstasjonen to ganger, bare for å være sikker på at den skulle være prikkfri til gjestene kom. Med andre ord, alle deltok i forberedelsene.

Vera, den gamle tankbilen, var på vei hjem til miljøstasjonen etter sin vanlige kveldstur, da hun la merke til en velkjent skikkelse i en rød kåpe.

- Hei, Blanca. Hvor er du på vei i slik en fart? Hun gjenkjente den vesle jenta fra tidligere.

- Hei, Vera! I dag er det morsdag. Jeg er på vei til Storgata for å kjøpe blomster!

- Hopp inn, jeg kan kjøre deg. På med sikkerhetsbeltet! Den kloke, gamle tankbilen smilte til den vesle jenta.

En liten gruppe mennesker sto hjelpeløse foran blomsterbutikken. I døren sto assistenten som jobbet i butikken, og forklarte at lastebilen som skulle levere blomster til dem hadde blitt stående på veien, sannsynligvis på grunn av tekniske problemer. Hele lasten var ødelagt, det kom ikke noen blomster til morsdagen, så kundene hadde kommet til ingen nytte.

Wera og Blanka ble overrasket over nyheten, men det var ikke noe de kunne gjøre. På toppen av alt måtte Vera skynde seg tilbake, fordi hun ikke ville gå glipp av Wandas første kunstverksted. Hun sa raskt adjø til Blanca og skyndte seg tilbake til miljøstasjonen. Hun rullet andpusten inn i garasjen.

- Beklager at jeg er sen, jeg håper jeg ikke har gått glipp av noe?

Ingen svarte, og Vera så seg forvirret rundt. Bortsett fra avfallsbilene, var det ikke en sjel å se.

- Ikke si at det er over allerede! Jeg er så lei meg, Wanda, jeg ante ikke hvor fort tiden gikk! Vær så snill å ikke vær sint på meg, ba hun. Det var først da hun la merke til at Wandas frontrute var full av dugg, hun klarte såvidt å holde den tørr med vindusviskeren.

- Er det noe i veien, spurte hun bekymret.

- Ja, hvisket lille Wilma. - Problemet er at ingen kom til kunstverkstedet. Malvina og Klara har hengt opp plakater i hele byen, og vi har gjort alle forberedelsene til ingen nytte, fordi ingen orket å stikke innom.

- Jøss, det hadde jeg ikke trodd, sa den gamle tankbilen høyt. - Men hvordan har dette skjedd? spurte hun de andre. - Hva har vi gjort feil? Det er jo så mange som elsker å holde på med kunstprosjekter i Blåsterby. Hvorfor ville de ikke komme *hit*?

Malvina og Klara, de to små avfallsbilene, så på hverandre. Vera la merke til det, og begynte umiddelbart å spørre dem ut.

- Vet dere noe ikke vi vet? spurte hun.

- Sannheten er, begynte Klara, tydelig pinlig berørt, - at i går, da jeg var i Syringata, hørte jeg to mødre som snakket sammen. De diskuterte for en tåpelig ide det var å ha et kunstverksted på miljøstasjonen, hvor det ikke finnes annet enn enorme mengder avfall. De sa også at avfall ikke er brukbart til noe.

- Jeg har dessverre hørt noe lignende, nikket Malvina. - Da jeg inviterte to skolejenter til kunstverkstedet, lo de av meg, og sa at de ikke hadde noen planer om å dra til en stinkende søppelplass.

- Hva i all verden er det de snakker om? ropte Vera sint. - Ikke snakk om at vi stinker! Ikke snakk om at vi er skitne! Dette aksepterer jeg ikke!

Hun kunne ha fortsatt med sin rasende monolog, men plutselig ringte det i bjella.

- Hvem er det? utbrøt Vera i en uvennlig tone.

- Det er bare meg, Blanca, sa en tynn barnestemme. - Jeg kom for å være med på kunstverkstedet til Wanda. Jeg er ikke for sen, vel?

- Nei, selvfølgelig ikke, sa Vera i en mildere tone. - Bare kom inn, vi har ventet på deg! Hun blunket til avfallsbilen som sto ved siden av henne.

Noen få minutter senere satt den vesle jenta ved bordet de hadde plassert midt i garasjen, og fortalte avfallsbilene som sto rundt henne at Blåsterby hadde et stort problem fordi det ikke kom til å bli noen blomster til morsdagen.

- Jeg tenkte kanskje du kunne ha en god ide? Hun snudde seg mot Wanda. - Fordi jeg vil veldig, veldig gjerne gi blomster til mamma!

Wandas frontlykter glitret av iver, og hun begynte å organisere med en gang.

- Waldemar, kan du være snill å gi meg det der kunstbladet. Og åpne det på siden med blomster - ideene. Walter, kan du hente noen eggekartonger til meg? Wilma, hent malingen! Goliat, vær snill å se om du finner tykke ståltråder i resirkuleringshallen. Og farget papir!

- Ikke bekymre deg et øyeblikk, Blanca! Du kan være trygg på at mammaen din skal få den vakreste blomsterbuketten i hele byen, sa hun, og snudde seg mot den vesle jenta.

En time senere gikk Blanca ut porten fra miljøstasjonen med strålende øyne, mens hun holdt en bukett med fargerike blomster i hånden. Wanda og de andre hadde virkelig overgått seg selv. Ved hjelp av litt fantasi, hadde de skapt vakre blomster av eggekartong, farget papir og ståltråd.

Avfallsbilene snakket fornøyde sammen om dagens hendelser, da det igjen ringte i bjellen. Waldemar kikket ut gjennom vinduet for å se hvem som kom på besøk så sent om ettermiddagen. Han klarte nesten ikke å si noe, så sjokkert ble han. Små og store sto i en flokk utenfor porten, og ventet på å få

slippe inn.

- Goliat, åpne porten og finn ut hvorfor vi får så mye besøk på en gang!

- Vi har sett Blancas bukett, sa en liten jente da hun hørte stemmen til kranbilen. - Vi vil gjerne spørre Wanda om hun kan lære oss hvordan vi kan lage de vakre blomstene av eggekartong og ståltråd. Vi har også lyst til å gi buketter til våre mødre.

- Vær så snill å ikke vær sinte på oss for det vi sa om miljøstasjonen. Jeg regner med at dere er fornærmet! Sannheten er at vi aldri har vært på besøk hos dere, og vi ante ikke hvordan dere lever her på miljøstasjonen, la en eldre mann til. - Men Blancas bukett overrasket oss alle. Det er derfor vi har lyst til å se med egne øyne hvor slike mesterverk som den buketten lages!

Alle var glade og fornøyde. Goliat åpnet de store portene på vid gap, og inviterte alle som sto utenfor til å komme inn.

- Ok, jeg er ikke sur. Wanda rullet mot dem. - Bare se dere rundt så mye dere vil, jeg viser dere gjerne alt. Men først selve miljøstasjonen, selvfølgelig.

Innbyggerne i Blåsterby snakket om den spesielle morsdagen i lang tid etterpå, om da alle hadde overrasket mødrene sine med blomsterbuketter laget av eggekartong og ståltråd. Og etter den dagen var det ingen som snakket stygt om miljøstasjonen igjen. Og Wandas kunstverksteder ble svært populære.

SLUTT

